

vi endelig ſkulde komme til en Forſoning — Alt det ſkal jeg ganfke lade ligge. Vi kjende det ærede Medlems Maade at arbejde paa Forſoning og Imødekommen paa. Et, tror jeg, han har Net i, og det var, da han gav en Yttring tilbedſte om den Erfaring, man tidligere har gjort, og at man deraf ſkulde lære Noget for Fremtiden. Jeg næver ogſaa det Haab, at Folkethinget vil lære af Folkethingets Erfaring. Det ærede Medlem gav fig til at beſkrive et Stykke Hiſtorie af Folkethingets Flertal fra tidligere Tid. Jeg har tidligere hørt det fremſat af et andet Medlem for et Par Dage ſiden. Det ſtaar i Tiden fra forrige eller næſtforrige Møde, og jeg kan derfor spare mig at imødegaa det ærede Medlem. Det er naturligviis ligesaa urigtigt fra det ærede Medlems Side, ſom det var, da det andet ærede Medlem ſagde det. Det ærede Medlem udtalte ogſaa ſin Frygt for, at Folkethinget ſkulde mangle Courage. Det ſkal jeg ikke nærmere komme ind paa. Det er muligt, at vore Meninger om Mod ere noget forſkjellige, men naar det ærede Medlem oplyfte Forſamlingen om, at jeg havde manet Folkethinget til at ſtaa faſt, ſaa har han ikke hørt rigtigt. Det indlader jeg mig ikke paa. Jeg udtalte, at der maatte var viſe Forventninger, og at de vilde blive ſuffede, og jeg har gjentagne Gange under alle diſſe Forhandlinger lige fra Foraaret til nu holdt mig fri for at mane til at ſtaa faſt. Den, der ikke ſtaar faſt uden min Maning, maa hellere gaa over idag end imorgen. Det ærede Medlems uhyggelige Fornemmelse af Følgerne af, at man gjør ſin Pligt idag, ſkal jeg ogſaa lade fare. Det er umuligt at beregne Følgerne af, at man gjør ſin Pligt, eller af, at Folkethinget gjør ſin Pligt, men jeg tror, det er lettere at bære Følgerne deraf end at bære Følgerne af, at man af Frygt for Følgerne undlader at gjøre ſin Pligt. Med diſſe Bemærkninger ſkal jeg forlade denne min ærede Modſtander. ſkulde vi have drøftet Vædringsforſlagene, og vilde de ærede Medlemmer have fremſtillet diſſe Vædringsforſlag ſom gripende ind i nogen Lovgivningsfaktors konſtitutionelle Net og fremſtille den ſom i nogenſomhelſt Henſeende faretruende eller ſtabelige for Samfundet, eller vilde de have fremſtillet noget andet Punkt i denue Finantslov og noteret Faren ved det, ſkulde det have været mig en Fornøjelse at imødegaa de Herrer. Men det kan de viſelig undlade, thi de have ikke kunnet det; der har forøbrigt ogſaa været andre Ting, ſom de ſkulde have undladt idag, fordi de ikke heller have kunnet magte dem. — Jeg vender mig nu til den høitærede Conſeilspræſident. Jeg har den ſure at være uenig med ham i alle de Hovedpunkter, han fremſtillede; Erfaringen ſkal viſe, hvem af os der engang i Tiden ſaar Net. Det er muligt, at vi komme til at leve en ſaa lang Narræfte i ſaadanne — jeg vil ikke

haabe akut ſtridbare Tilfælde, men i ſaadanne Blandingstilfælde i det konſtitutionelle Liv her i Landet, at ingen af os kan ſige, at han ſaar Net, medens vi leve. Men jeg maa dog omtale, hvad den høitærede Conſeilspræſident anførte. Det Forſte, han omtalte om Forſtaeſen af Udtryk af mig, ſom den meget ærede Miniſter betegnede paa en Maade, der gav den høitærede Formand Leilighed til at yttre fig, ſkal jeg forbigaa her, netop fordi der ſaldt Yttringer derom fra Formandspladsen, idet jeg henwiſer den høitærede Conſeilspræſident til, hvad jeg haade nu og tidligere har udiſſket angaaende dette Spørgsmaal. — Men jeg kommer nu til et andet Spørgsmaal, nemlig naar den høitærede Miniſter ſiger, at han vil bøje fig for Rigsdagens Bevillingsret, men ikke enſidig bøje fig for Folkethingets Opfattelse, og at naar jeg yttre, at der intet andet er for ham at gjøre, naar han ikke kan ſaae Folkethinget med til de Bevillinger, han ſkal bruge, end da at gaa, er det en feil Doktrin fra min Side. Det var Betragtningen fra den høitærede Miniſters Side. Nu tager jeg hans forſte Udtaleſe: Han vil bøje fig for Rigsdagens Bevillingsret. En Bevillingsret beſtaar baade i at ſige Ja og i at ſige Nei til en Bevilling. Naar den meget ærede Miniſter, alſaa ikke ſaar Rigsdagens Ja til en Bevilling, har han ingen Bevilling; men ſaar han det ene Things Nei, har han ikke Rigsdagens Ja, og i det Tilfælde alſaa at Folkethinget har ſagt Nei til en Bevilling, ſom han anſer det for nødvendigt for fig at ſaae, bliver dette forſaavidt overfor ham Rigsdagens Bevillingsret; thi dette Nei forhindrer ham jo netop fra at bruge de Penge, han mente at ſkulle bruge til Landets Styrelſe. Det, der ſiges her om det ene Thing, kan paa ſamme Maade ſiges om det andet, og derfor tror jeg, at den høitærede Miniſter bliver nødt til at lade det ſtaa, at i Bevillingsſager maa han bøje fig, naar han ikke kan ſaa Rigsdagen, nemlig begge Rigsdagens Afdelinger til at ſige Ja; han vil nok blive nødt til at bøje fig for det ene Things Nei, forſaavidt den Gjenſtand angaar, hvortil der er ſagt Nei. Jeg tror, at dette er meget ſimpelt, og ſaaledes have ogſaa ærede Modſtandere her i Salen opſatt det. Vor forſte Finantsminiſter, Grev Spønneck, ſagde det ſamme og da vare de Allesammen enige derom, og det have vi jo ogſaa Alle været enige om, lige til den meſte Tid. Det er en ſplinterny Doktrin, der i den Henſeende kom frem den 12te April, Proviſoriet, og ſom vendte Begreberne om. Sid til havde vi levet paa den Sætning, at naar Miniſteriet ikke kunde ſaa Rigsdagen, alſaa begge Rigsdagens Afdelinger med til de fornødne Bevillinger til Regeringens Styrelſe, maatte det gaa; thi uden Bevilling kunde det ikke leve. Nu